

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΣΕ ΕΛΑΣΣΟΝΑ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΘΕΣΗ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 18 Απριλίου 2018, με την εξής σύνθεση : Ιωάννης Σαρμάς, Προεδρεύων Αντιπρόεδρος, Αγγελική Μαυρουδή, Αντιπρόεδρος, Γεώργιος Βοΐλης, Μαρία Αθανασοπούλου, Ευαγγελία - Ελισάβετ Κουλουμπίνη, Σταμάτιος Πουλής, Αγγελική Μυλωνά, Στυλιανός Λεντιδάκης, Βιργινία Σκεύη, Βασιλική Σοφιανού, Δέσποινα Τζούμα, Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου, Αργυρώ Μαυρομμάτη, Κωνσταντίνος Κρέπης και Γεωργία Παπαναγοπούλου, Σύμβουλοι. Επίσης μετείχαν οι Σύμβουλοι Βασιλική Προβίδη, Ασημίνα Σακελλαρίου, Ευαγγελία Σεραφή, Ειρήνη Κατσικέρη και Νεκταρία Δουλιανάκη, ως αναπληρωματικά μέλη. Γραμματέας η Ελένη Αυγουστόγλου.

Γενικός Επίτροπος Επικρατείας : Αντώνιος Νικητάκης, Επίτροπος Επικρατείας, κωλυομένης της Γενικής Επιτροπής της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, Χρυσούλας Καραμαδούκη.

Για να δικάσει την, από 29 Δεκεμβρίου 2014 (αριθμ. κατάθ. .../5.1.2015) για αναίρεση της 3492/2014 αποφάσεως του V Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, αίτηση του του, κατοίκου (οδός), ο οποίος παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου του δικηγόρου Ευάγγελου Πετρόπουλου (ΑΜ/ΔΣΑ 28960).

Κα τ ά του Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο εκπροσωπεί ο Υπουργός Οικονομικών, που παραστάθηκε δια του Συμβούλου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Νικολάου Καραγιώργη.

Με την .../31.8.2009 πράξη του Διευθυντή Οικονομικού του Γενικού Επιτελείου Στρατού καταλογίστηκε ο αναιρεσείων, Ανθυπολοχαγός ε.α., με το ποσό των 59.334 ευρώ, για την αποκατάσταση ισόποσης ζημίας, που φέρεται ότι υπέστη το Ελληνικό Δημόσιο λόγω της αποχώρησής του από τις Ένοπλες Δυνάμεις πριν από τη συμπλήρωση του απαιτούμενου από τις διατάξεις του άρθρου 64 του ν.δ/τος 1400/1973, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 του ν. 3257/2004, χρόνου υποχρεωτικής παραμονής του σ' αυτές.

Με την αναιρεσιβαλλόμενη 3492/2014 απόφαση του V Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου απορρίφθηκε η έφεση του ήδη αναιρεσείοντος.

Με την υπό κρίση αίτηση ζητείται η αναίρεση της ανωτέρω αποφάσεως του V Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε το Δικαστήριο άκουσε:

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο του αναιρεσείοντος, ο οποίος ζήτησε την παραδοχή της.

Τον Σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, για το αναιρεσίβλητο Ελληνικό Δημόσιο, που ζήτησε την απόρριψη της αιτήσεως και

Τον Επίτροπο Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος πρότεινε την απόρριψη της αιτήσεως.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη, με παρόντα τα τακτικά μέλη που έλαβαν μέρος στη συζήτηση της υπόθεσης, εκτός από τους Συμβούλους Αγγελική Μυλωνά, Στυλιανό Λεντιδάκη και Κωνσταντίνο Κρέπη, που είχαν κώλυμα (άρθρα 11 παρ. 2 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013 και 78 παρ. 2 του π.δ. 1225/1981). Για τη νόμιμη συγκρότηση της Ελάσσονος Ολομέλειας, στη διάσκεψη μετείχε επίσης η Σύμβουλος Βασιλική Προβίδη (αναπληρωματικό μέλος).

**Άκουσε την εισήγηση της Συμβούλου Αργυρώς Μαυρομάτη και
Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά το νόμο**

1. Η υπό κρίση αίτηση για αναίρεση της 3492/2014 οριστικής αποφάσεως του V Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, για τη συζήτηση της οποίας καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (βλ. το από 23.4.2018 e-παράβολο με κωδικό πληρωμής) έχει ασκηθεί εμπροθέσμως και εν γένει νομοτύπως. Επομένως, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω κατά το βάσιμο των λόγων αυτής.

2. Στην υπό κρίση υπόθεση το δικάσαν Τμήμα, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, κατά την αναιρετικώς ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του, δέχθηκε τα εξής: Ο ήδη αναιρεσείων, απόφοιτος της Στρατιωτικής Σχολής Ευελπίδων, ονομάστηκε Ανθυπολοχαγός στις 20.6.2007 και ανέλαβε, κατά το άρθρο 64 παρ. 1 του ν.δ. 1400/1973, υποχρέωση παραμονής στις Ένοπλες Δυνάμεις για χρονικό διάστημα διπλάσιο του χρόνου φοίτησής του. Κατ' αποδοχήν της από 23.12.2008 αίτησής του τέθηκε σε αποστρατεία με το βαθμό που έφερε (π.δ. ... - ΦΕΚ Γ' .../11.6.2009) και στις 13.7.2009 διαγράφηκε από τις τάξεις του Στρατού, έχοντας συμπληρώσει πραγματικό χρόνο παραμονής σ' αυτόν 2 ετών και 23 ημερών (από 20.6.2007 έως 12.7.2009) (σχ. το/13.7.2009 έγγραφο της Διεύθυνσης Μόνιμου Στρατιωτικού Προσωπικού/4^α του Γ.Ε.Σ.). Στη συνέχεια διορίστηκε, κατόπιν διαγωνισμού, δημοτικός αστυνομικός στο δήμο Δεδομένης δε της αναληφθείσας από τον ήδη

αναιρεσείοντα υποχρέωσης παραμονής εκδόθηκε, κατ' επίκληση των άρθρων 64 του ν.δ. 144/1973 και 33 του ν. 3883/2010 η/31.8.2009 πράξη του Διευθυντή Οικονομικού/3^α του Γ.Ε.Σ.), με την οποία αυτός καταλογίστηκε με το ποσό των 59.334 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στο γινόμενο του συνόλου των εκκαθαρισμένων πραγματικών αποδοχών του βαθμού, που έφερε κατά την έξοδό του από την ενεργό υπηρεσία, επί το υπολειπόμενο χρονικό διάστημα υποχρεωτικής παραμονής του σ' αυτή, από 5 έτη 5 μήνες και 17 ημέρες {889 ευρώ X 66 μήνες = 59.334 ευρώ}.

3. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έκρινε ότι η υποχρέωση παραμονής στις Ένοπλες Δυνάμεις και συνακόλουθα η υποχρέωση καταβολής αποζημίωσης σε περίπτωση πρόωρης αποχώρησης των αξιωματικών αποτελεί θεμιτό περιορισμό του δικαιώματός τους για ελεύθερη επιλογή, άσκηση και αλλαγή επαγγέλματος. Περαιτέρω έκρινε ότι δεν παραβιάζεται το άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος, ούτε το άρθρο 4 του Συντάγματος, όπως αναλυτικά εκτίθεται σε αυτήν.

4. Στο άρθρο 5 του Συντάγματος διαλαμβάνεται ότι καθένας έχει δικαίωμα να αναπτύσσει ελεύθερα την προσωπικότητά του και να συμμετέχει στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της χώρας (παρ. 1), ενώ στο άρθρο 22 αυτού ορίζεται ότι η εργασία αποτελεί δικαίωμα που προστατεύεται από το Κράτος (παρ. 1) και ότι οποιαδήποτε μορφή αναγκαστικής εργασίας απαγορεύεται (παρ. 4). Με τις διατάξεις αυτές κατοχυρώνεται, ως ατομικό δικαίωμα, η προσωπική και η οικονομική ελευθερία καθώς και το δικαίωμα προς εργασία, υπό την έννοια ότι καθένας έχει την ελευθερία επιλογής και την ελευθερία αλλαγής της εργασίας του, ενώ κατοχυρώνεται και το δικαίωμα της αρνητικής ελευθερίας της εργασίας δια της απαγορεύσεως οποιασδήποτε μορφής αναγκαστικής εργασίας. Κατά την άσκηση της ελευθερίας αυτής και την απόλαυση του οικείου δικαιώματος είναι θεμιτή η θέσπιση με νόμο περιορισμών, οι οποίοι, για να είναι συνταγματικώς επιτρεπτοί, πρέπει να δικαιολογούνται από αποχρώντες λόγους δημοσίου συμφέροντος, που να είναι συναφείς προς το αντικείμενο και το χαρακτήρα της ρυθμιζόμενης επαγγελματικής δραστηριότητας. Επιπροσθέτως, ενόψει της συνταγματικής αρχής της αναλογικότητας (άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος), οι θεσπιζόμενοι από τον κοινό νομοθέτη περιορισμοί του πληττομένου ατομικού δικαιώματος πρέπει να είναι πρόσφοροι, εύλογοι και αναγκαίοι για την επίτευξη του επιδιωκόμενου γενικού συμφέροντος. Το Δικαστήριο τούτο, ασκώντας έλεγχο συνταγματικότητας του εφαρμοσθέντος νόμου, κρίνει αν το επιβαλλόμενο μέτρο είναι τέτοιας έντασης και διάρκειας, που υπερακοντίζει καταδήλως τον επιδιωκόμενο δημόσιο σκοπό ή, κατά τη στάθμιση των αντικρουόμενων συμφερόντων, η θυσία που απαιτείται από τον πολίτη είναι ιδιαιτέρως δυσανάλογη σε σχέση με την εξυπηρέτηση του δημοσίου αυτού σκοπού, οπότε και αποφαινεται ότι η σχετική διάταξη που το προβλέπει

αντίκειται στην ως άνω συνταγματική αρχή και είναι, ως εκ τούτου, ανίσχυρη.

5. Με το άρθρο 4 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών θεσπίζεται ευθέως και με άμεση εφαρμογή (άρθρο 1 της Συμβάσεως) η απαγόρευση υποχρεωτικής εργασίας, πλην των προβλεπόμενων, στο άρθρο αυτό, εξαιρέσεων, ενώ με τις υπερνομοθετικής ισχύος (άρθρ. 28 παρ. 1 του Συντάγματος) ρυθμίσεις του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη (ν. 1426/1984) ότι τα Συμβαλλόμενα Μέρη αναλαμβάνουν την υποχρέωση να προστατεύουν με αποτελεσματικό τρόπο το δικαίωμα του εργαζομένου να κερδίζει τη ζωή του με εργασία που αναλαμβάνει ελεύθερα (Μέρος II – άρθ. 1), υπό τους περιορισμούς όμως που προβλέπονται από το νόμο και είναι αναγκαίοι σε μία δημοκρατική κοινωνία για την προστασία της δημόσιας τάξης, της εθνικής ασφάλειας, της δημόσιας υγείας ή των χρηστών ηθών (Μέρος V – άρθ. 31).

6. Με τις διατάξεις του άρθρου 64 του ν.δ/τος 1400/1973 «Περί Καταστάσεων των Αξιωματικών των Ενόπλων Δυνάμεων» (Α' 114), όπως αυτές αντικαταστάθηκαν από τις διατάξεις του άρθρου 1 του ν. 3257/2004 «Ρυθμίσεις θεμάτων προσωπικού των Ενόπλων Δυνάμεων και άλλες διατάξεις» (Α' 143) και ίσχυαν κατά το χρόνο έκδοσης της προσβαλλόμενης καταλογιστικής πράξης, ορίζεται: «1. Οι απόφοιτοι από τα Ανώτατα Στρατιωτικά Εκπαιδευτικά Ιδρύματα (Α.Σ.Ε.Ι.) και τη Στρατιωτική Σχολή Αξιωματικών Σωμάτων (Σ.Σ.Α.Σ.) αξιωματικοί αναλαμβάνουν από την ονομασία τους ως Ανθυπολοχαγών, Σημαιοφόρων ή Ανθυποσμηναγών υποχρέωση παραμονής στις Ένοπλες Δυνάμεις (Ε.Δ.) για χρόνο διπλάσιο των ετών φοίτησής τους, όπως αυτά καθορίζονται από τους Οργανισμούς των Α.Σ.Ε.Ι. και τη Στρατιωτική Σχολή Αξιωματικών Σωμάτων (Σ.Σ.Α.Σ.) ... 11. Ο χρόνος φοίτησης στα Α.Σ.Ε.Ι. και τη Στρατιωτική Σχολή Αξιωματικών Σωμάτων (Σ.Σ.Α.Σ.) υπολογίζεται από την εγγραφή του μαθητή στη δύναμη της Σχολής μέχρι την ονομασία του ως Ανθυπολοχαγού, Σημαιοφόρου ή Ανθυποσμηναγού ... 12. Ο χρόνος εκπαίδευσης ή φοίτησης, σύμφωνα με τις παραπάνω παραγράφους υπολογίζεται από την έναρξη μέχρι τη λήξη της εκπαίδευσης ή φοίτησης. Στο χρόνο αυτό συνυπολογίζονται και οι προβλεπόμενες κατά το διάστημα αυτό διακοπές ... 16. Όσοι εξέρχονται από το στράτευμα λόγω παραίτησης ... υποχρεούνται να καταβάλουν υπέρ του Δημοσίου αποζημίωση ίση με το γινόμενο του βασικού μισθού του κατεχόμενου βαθμού επί τους υπολειπόμενους μήνες υποχρέωσης παραμονής στο στράτευμα. ... Η αποζημίωση ... καταλογίζεται και βεβαιώνεται ως δημόσιο έσοδο ... 17. Η προηγούμενη παράγραφος δεν εφαρμόζεται για όσους εξέρχονται για λόγους υγείας.»

7. Από τις ανωτέρω διατάξεις συνάγονται, τα εξής: (α) Οι αξιωματικοί που αποφοιτούν από τα Ανώτατα Στρατιωτικά Εκπαιδευτικά Ιδρύματα (Α.Σ.Ε.Ι.) και τη Στρατιωτική Σχολή Αξιωματικών Σωμάτων (Σ.Σ.Α.Σ.) και αναλαμβάνουν από την ονομασία τους ως Ανθυπολοχαγών, Σημαιοφόρων ή Ανθυποσημηναγών υποχρέωση παραμονής στις Ένοπλες Δυνάμεις, δύνανται πλέον, σε αντίθεση με τις προγενέστερες ρυθμίσεις της παραγράφου 17 του άρθρου 64 του ν.δ/τος 1400/1973, να παραιτηθούν πριν από τη συμπλήρωση του χρόνου υποχρεωτικής παραμονής τους σ' αυτές. (β) Στην περίπτωση αυτή, υποχρεούνται να καταβάλουν αποζημίωση υπέρ του Δημοσίου και καταλογίζονται για το λόγο αυτό με απόφαση του Υπουργού Εθνικής Άμυνας ή του εξουσιοδοτηθέντος από αυτόν οργάνου, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 92 παρ. 1 και 89 παρ. 2 του ν.δ/τος 721/1970. (γ) Οι αξιωματικοί αναλαμβάνουν την υποχρέωση να παραμείνουν στις Ένοπλες Δυνάμεις για χρόνο διπλάσιο του χρόνου φοίτησής τους στην ως άνω Σχολή (παράγρ. 1). (δ) Σχετικώς με την οφειλόμενη υπέρ του Δημοσίου αποζημίωση λόγω πρόωρης αποχώρησης από τις Ένοπλες Δυνάμεις αξιωματικών, αυτή υπολογίζεται ίση με το γινόμενο του συνόλου των εκκαθαρισμένων πραγματικών αποδοχών του βαθμού, που κατέχουν οι εξερχόμενοι αξιωματικοί, επί τον αριθμό των υπολειπομένων μηνών παραμονής τους (ΕλΣ Ολ. 1139/2017).

8. Κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η αναφερόμενη στην προηγούμενη σκέψη υποχρέωση παραμονής στο στράτευμα δεν αντίκειται στην ήδη μνημονευθείσα διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 5 του Συντάγματος, διότι όπως έγινε δεκτό (σκέψη 4) η διάταξη αυτή δεν εμποδίζει τον κοινό νομοθέτη να επεμβαίνει, θέτοντας, για την άσκηση του συγκεκριμένου επαγγέλματος, περιοριστικούς όρους, υπαγορευόμενους από λόγους δημοσίου συμφέροντος συναφείς προς το αντικείμενο και τον χαρακτήρα της ρυθμιζόμενης επαγγελματικής δραστηριότητας. Ειδικότερα: (α) Η υποχρέωση παραμονής στο στράτευμα συνιστά εύλογο περιορισμό του δικαιώματος ελεύθερης επιλογής και άσκησης επαγγέλματος, που δικαιολογείται από την ανάγκη εξασφάλισης στελεχών ορισμένων ειδικοτήτων για τις προασπίζουσες την άμυνα της χώρας Ένοπλες Δυνάμεις και την αποτροπή της αποδυνάμωσης αυτής διά της αποχώρησης του απαιτούμενου εξειδικευμένου προσωπικού. (β) Η προβλεπόμενη υποχρέωση καταβολής αποζημίωσης συνιστά αντιστάθμισμα για την αποκατάσταση της οικονομικής επιβάρυνσης που συνεπάγεται για το Δημόσιο η απώλεια εξειδικευμένου προσωπικού παραχθέντος με δαπάνες του Δημοσίου προκειμένου να καλύψει ανάγκες του Κράτους συναφείς με την εθνική άμυνα. Ως δαπάνες δε νοούνται όχι μόνο οι άμεσες, στις οποίες υποβλήθηκε το Δημόσιο κατά τη φοίτηση των στρατιωτικών (σίτιση, ένδυση, καταβολή χρηματικού βοηθήματος κ.λπ.), αλλά και το έμμεσο διοικητικό κόστος για την ομαλή λειτουργία των εν λόγω στρατιωτικών σχολών (στέγαση, θέρμανση, εξοπλισμός, μισθοί προσωπικού κ.λπ.), καθώς

επίσης και οι δαπάνες που προκύπτουν για την κάλυψη της κενούμενης θέσης του παραιτούμενου στρατιωτικού. (γ) Το ποσό της αποζημίωσης που οφείλεται δεν είναι το ίδιο σε κάθε περίπτωση, αλλά υπολογίζεται με βάση αντικειμενικά κριτήρια (υπολειπόμενα έτη, αποδοχές) που τελούν σε συνάρτηση με το αντικείμενο της ρυθμίσεως και οδηγούν, κατά την εφαρμογή τους, σε αναλογική μείωση του οφειλόμενου ποσού.

9. Εξ άλλου, η ως άνω υποχρέωση παραμονής στο στράτευμα δεν δύναται να χαρακτηριστεί ως μορφή καταναγκαστικής εργασίας. Τούτο δε, διότι η υποχρέωση αυτή, που προβλέπεται σαφώς από το νόμο και είναι, ως εκ τούτου, εκ των προτέρων γνωστή στους ενδιαφερόμενους να εκπαιδευτούν στα στρατιωτικά εκπαιδευτικά ιδρύματα, αναλαμβάνεται από αυτούς οικειοθελώς κατά την εισαγωγή τους στη Στρατιωτική Σχολή, μετά στάθμιση των ωφελημάτων και των υποχρεώσεων, που απορρέουν από την υπαγωγή τους στο ειδικό εξουσιαστικό καθεστώς της στρατιωτικής υπηρεσίας και, συνεπώς, με πλήρη γνώση των συνεπειών που θα συνεπέφερε η αθέτησή της, ήτοι της καταβολής αποζημίωσης.

10. Περαιτέρω, η υποχρέωση καταβολής της αποζημίωσης δεν συνιστά ποινή ή εν γένει κύρωση επιβαλλόμενη σε βάρος του παραιτούμενου στρατιωτικού, διότι, κατά την έννοια των οικείων διατάξεων, που παρατέθηκαν, η θέσπιση της υποχρέωσης αυτής δεν έχει σκοπό τιμωρητικό ή αποτρεπτικό ή σκοπό παραδειγματισμού, αλλά ο χαρακτήρας της είναι σαφώς αποκαταστατικός της οικονομικής επιβάρυνσης που προκύπτει για το Δημόσιο από τη μη τήρηση της υποχρέωσης που είχε αναλάβει έναντι αυτού ο παραιτούμενος, να παραμείνει στο στράτευμα παρέχων τις υπηρεσίες του, ως οικονομικό αντιστάθμισμα της επένδυσης του Δημοσίου στο πρόσωπό του, προς παραγωγή εξειδικευμένου στρατιωτικού που, αν εκλείψει, η αντικατάστασή του είναι δυσχερής. Και ναι μεν η εν λόγω υποχρέωση μπορεί να επενεργεί και ως αντικίνητρο, αποτρέποντας την πρόωρη αποχώρηση των στρατιωτικών από το στράτευμα, τούτο όμως αποτελεί απώτερη συνέπεια της θεσπίσεώς της, που δεν αλλοιώνει τον κατά τα ανωτέρω χαρακτήρα της.

11. Τέλος, ο καθορισμός του τρόπου υπολογισμού της αποζημίωσης ευθέως από το νόμο, χωρίς να καταλείπεται στη διοίκηση η ευχέρεια να λάβει υπόψη της το πραγματικό κόστος, καθ' έκαστον καταλογιζόμενο, δεν αντίκειται στην αρχή της αναλογικότητας ή σε άλλη εν γένει υπερνομοθετικής ισχύος αρχή, δεδομένου ότι ο κοινός νομοθέτης, προς θεραπεία της αρχής της ασφάλειας του δικαίου και αποφυγή αυθαιρεσιών ή υπερβολικών δικαστικών διενέξεων, δύναται, ύστερα από στάθμιση στο δικό του επίπεδο των θεμιτών συμφερόντων που πρέπει να τελούν σε δίκαιη ισορροπία, να θέσει προς ρύθμιση της βιοτικής σχέσεως που έχει ανάγκη

της επεμβάσεώς του, γενικούς και αφηρημένους κανόνες άμεσης εφαρμογής, οι οποίοι, για τους λόγους που μόλις εκτέθηκαν, δεν καταλείπουν έδαφος περαιτέρω σταθμίσεων εκ μέρους των οργάνων που καλούνται να τους εφαρμόσουν. Εφόσον δε, όπως έγινε δεκτό εν προκειμένω, η στάθμιση στο νομοθετικό επίπεδο κρίνεται εύλογη, δεν τίθεται ζήτημα συνταγματικότητας εκ της ευθείας εφαρμογής του κανόνα που προέκυψε από τη στάθμιση αυτή σε συγκεκριμένη, εξατομικευμένη περίπτωση, ενώ ορίζεται ρητά στο νόμο ότι δεν καταλογίζεται όποιος εξέρχεται για λόγους υγείας.

12. Συνακόλουθα, οι προαναφερόμενες διατάξεις του ν.δ/τος 1400/1973 δεν τελούν σε αντίθεση με το Σύνταγμα, ούτε με τις υπερνομοθετικής ισχύος διατάξεις του άρθρου 4 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του άρθρου 1 παρ. 2 του κυρωθέντος με το πρώτο άρθρο του ν. 1426/1984 Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη και ως εκ τούτου είναι αβάσιμα και απορριπτέα όλα τα αντιθέτως προβαλλόμενα από τον αναιρεσείοντα.

13. Με την κρινόμενη αίτηση, ο αναιρεσείων προβάλλει ειδικότερα ότι το δικάσαν Τμήμα εσφαλμένως έκρινε ότι οι διατάξεις του άρθρου 64 του ν.δ. 1400/1973, το οποίο, σύμφωνα με το ανααιρετήριο, συνιστά κύρωση, δεν αντίκεινται στο άρθρο 5 του Συντάγματος, ούτε στο άρθρο 1 του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη.

14. Ο ως άνω λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 8, 9 και 10.

15. Επίσης προβάλλεται ότι το δικάσαν Τμήμα εσφαλμένως έκρινε ότι οι διατάξεις του άρθρου αυτού δεν αντίκεινται στην αρχή της αναλογικότητας.

16. Ο ως άνω λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 4 και 11.

17. Ακόμη προβάλλεται ότι κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 1 του ν. 3257/2004 και κατά παράβαση της αρχής της προστατευόμενης εμπιστοσύνης προς τη Διοίκηση στο εν λόγω άρθρο προσδόθηκε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ανεπίτρεπτη αναδρομικότητα, αν και εισάγει δυσμενέστερο καθεστώς σε σχέση με το προϊσχύσαν του άρθρου 64 του ν.δ/τος 1400/1973, όπως αρχικώς ίσχυε και στο οποίο ο αναιρεσείων είχε υπαχθεί κατά την εισαγωγή του στη Στρατιωτική Σχολή στις 15.9.2003), οπότε και ανέλαβε την σχετική υποχρέωσή του.

18. Ο ως άνω λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, διότι, όπως ορθώς κρίθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση, η διάταξη του άρθρου 64 του ν.δ/τος 1400/1973 έπαυσε να ισχύει μετά την αντικατάστασή της με το άρθρο 1 του ν. 3257/2004, το οποίο, κατά την έννοιά του, εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις των στρατιωτικών που παραιτούνται μετά την έναρξη ισχύος του (30.7.2004), ανεξαρτήτως του χρόνου ανάληψης της υποχρέωσής τους. Με την ανωτέρω νομοθετική ρύθμιση δεν παραβιάζεται η αρχή της προστατευόμενης εμπιστοσύνης, διότι σε κάθε περίπτωση, η μακρόχρονη διατήρηση ενός ευνοϊκού για ορισμένη κατηγορία προσώπων νομοθετικού καθεστώτος δεν αποτελεί, κατά το Σύνταγμα, πρόσκομμα για την μεταβολή του.

19. Περαιτέρω, προβάλλεται ότι η αναιρεσιβαλλομένη εσφαλμένως έκρινε ότι οι διατάξεις αφενός του άρθρου 34 του ν.δ/τος 1400/1973 και αφετέρου του άρθρου 35 του ν. 1481/1984 δεν αντίκεινται στο άρθρο 4 του Συντάγματος. Με τον λόγο αυτό πλήττονται οι σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης: (α) ότι δεν δημιουργείται άνιση μεταχείριση των αξιωματικών, όπως ο αναιρεσείων και αυτών, που εκλέγονται μέλη διδακτικού και ερευνητικού προσωπικού των Α.Ε.Ι. και ερευνητικού προσωπικού των Τ.Ε.Ι., οι οποίοι σύμφωνα με το άρθρο 7 παρ.1 του ν. 2913/2001 (Α' 102), το οποίο αντικατέστησε την παράγρ. 6 του άρθρου 34 του ν.δ/τος 1400/1973 (Α' 14) μπορούν οποτεδήποτε να παραιτούνται, χωρίς κυρώσεις, δηλαδή και πριν από τη συμπλήρωση των ανειλημμένων υποχρεώσεών τους, (β) ότι ούτε με τους Αξιωματικούς του Θρησκευτικού Σώματος δημιουργείται άνιση μεταχείριση, αλλά ούτε και με τους Αξιωματικούς της Ελληνικής Αστυνομίας, οι οποίοι, σύμφωνα με το άρθρο 35 παρ.3 του ν. 1481/1984 (Α' 152), δικαιούνται να ζητήσουν την έξοδό τους από την υπηρεσία και πριν λήξει ο χρόνος υποχρεωτικής υπηρεσίας, εάν η παραμονή τους στην υπηρεσία αποβαίνει ιδιαίτερα επαχθής για την επαγγελματική τους σταδιοδρομία σε άλλους τομείς ή παρακωλύει την ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητάς τους, εφόσον έχουν διανύσει τα 2/3 του χρόνου υποχρεωτικής υπηρεσίας (βλ. και γνωμοδότηση Ν.Σ.Κ. 498/2003).

20. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. Οι αξιωματικοί, που εκλέγονται μέλη διδακτικού και ερευνητικού προσωπικού των Α.Ε.Ι. και ερευνητικού προσωπικού των Τ.Ε.Ι., δεν τελούν σε συγκρίσιμη κατά τα ουσιώδη στοιχεία αυτών κατάσταση με τους λοιπούς αξιωματικούς, διότι είναι η μόνη κατηγορία κρατικών λειτουργών που αντιμετώπιζε, πριν την τροποποίηση της διάταξης, σαφές νομικό κώλυμα όσον αφορά στην ακαδημαϊκή τους εξέλιξη και τη σταδιοδρομία τους, που προστατεύεται από το άρθρο 16 Συντ., εφόσον θα ήθελαν να επιλέξουν, κατά το άρθρο 5 παρ.1 Συντ., την ακαδημαϊκή καριέρα (βλ. αιτιολογική έκθεση διάταξης και γνωμοδότηση Ν.Σ.Κ. 156/2006). Περαιτέρω, ούτε οι Αξιωματικοί του

Θρησκευτικού Σώματος αποτελούν συγκρίσιμη κατηγορία, διότι, σύμφωνα με το άρθρο 2 του ν.δ/τος 90/1973 (Α' 168) είναι κληρικοί της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας που κατατάσσονται απευθείας, οπότε δεν αποφοιτούν από Στρατιωτική Σχολή. Τέλος, οι αξιωματικοί του Λιμενικού Σώματος αποτελούν ξεχωριστή κατηγορία, με διαφορετική εκπαίδευση, καθήκοντα και αποστολή, διαφορετικές συνθήκες παροχής υπηρεσιών και διαφορετική υπηρεσιακή εξέλιξη. Περαιτέρω, η αναλογική εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 35 παρ. 3 του ν. 1481/1984 προβάλλεται αλυσιτελώς, διότι ο αναιρεσιών δεν είχε διανύσει τα 2/3 του χρόνου υποχρεωτικής υπηρεσίας, πριν υποβάλλει αίτηση παραίτησης.

21. Προβάλλεται ότι το κατ' άρθρον 64 του ν.δ/τος 1400/1973 αμάχητο τεκμήριο για τον υπολογισμό της αποζημίωσης έχει θεσπισθεί χωρίς να έχουν ληφθεί υπόψη οι ιδιαίτερες πραγματικές συνθήκες της περίπτωσης του αναιρεσιέοντος συνθήκες. Άλλως, προβάλλεται ότι έγινε εσφαλμένος τρόπος υπολογισμού της αποζημίωσης, αφού θα έπρεπε να αφαιρεθεί διάστημα 12 μηνών, το οποίο αντιστοιχεί στην υποχρέωση εκπλήρωσης της στρατιωτικής θητείας.

22. Ο ως άνω λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 7 και 11. Άλλωστε δεν προβάλλεται, ούτε προκύπτει μια τόσο πρόδηλη ιδιαιτερότητα της επίδικης περίπτωσης, που να την περιάγει, εκτός του πλαισίου του ευλόγου χαρακτήρα των σταθμίσεων, στις οποίες προέβη ο νομοθέτης, κατά τη θέσπιση της εφαρμοσθείσας διάταξης. Τέλος, ο χρόνος στρατιωτικής θητείας δεν μπορεί να αφαιρεθεί, διότι η κατάταξη στις Ένοπλες Δυνάμεις συνιστά εκπλήρωση υποχρέωσης κάθε Έλληνα πολίτη, ενώ η υπηρεσία στη Σ.Σ.Ε. συνιστά εκουσίως παρασχεθείσα και αμειβόμενη υπηρεσία, στο πλαίσιο της επαγγελματικής ελευθερίας και ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας (πρβλ. ΣτΕ 2991/2007).

23. Κατά τη γνώμη των Συμβούλων Βασιλικής Σοφιανού και Δέσποινας Τζούμα, που μειοψήφησαν, το δικάσαν Τμήμα, κατ' εσφαλμένη εφαρμογή των επίμαχων διατάξεων, με τις οποίες θεσπίζεται τεκμαρτός τρόπος υπολογισμού της αποζημίωσης που οφείλει να καταβάλει ο στρατιωτικός σε περίπτωση πρόωρης αποχώρησής του, λόγω παραίτησης, από τις Ένοπλες Δυνάμεις, σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 20 και 25 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της Ε.Σ.Δ.Α., κατ' εκτίμηση του σχετικού λόγου αναίρεσης, δεν προέβη σε in concreto κρίση σχετικά με το εάν το ποσό της αποζημίωσης που καταλογίστηκε σε βάρος του αναιρεσιέοντος (59.334 ευρώ) τελεί σε εύλογη σχέση με τη ζημία που όντως υπέστη το Δημόσιο από την πρόωρη αποχώρησή του από το στράτευμα και με πλημμελή αιτιολογία απέρριψε τους σχετικούς ισχυρισμούς του, στερώντας από αυτόν την παροχή πλήρους και

ουσιαστικής δικαστικής προστασίας (πρβλ. αποφ. ΕΔΔΑ της 10.2.1983, *Albert et Le Compte* κατά Βελγίου, της 13.2.2003, *Chevroi* κατά Γαλλίας, της 14.2.2006, *Γιαννούσης* κατά Ελλάδος, της 21.7.2011, *Sigma Radio Television Ltd* κατά Κύπρου). Ειδικότερα, το δικάσαν Τμήμα έκρινε ότι το υποβληθέν ενώπιον του από τον εκκαλούντα και ήδη αναιρεσείοντα .../22.7.2011 έγγραφο της Διεύθυνσης Οικονομικού/5α του ΓΕΣ, σύμφωνα με το οποίο οι δαπάνες του Δημοσίου για την εκπαίδευση ενός σπουδαστή της Σ.Σ.Ε. ανέρχονται σε 33.432,03 ευρώ, «δεν μπορεί να οδηγήσει σε μείωση του καταλογισμού, διότι η προβλεπόμενη από το νόμο αποζημίωση δεν αποσκοπεί μόνο στην αποκατάσταση των δαπανών εκπαίδευσης (και όσων σχετίζονται με αυτές), αλλά και εκείνων στις οποίες θα υποβληθεί το Δημόσιο, προκειμένου να αντικαταστήσει τα αποχωρούντα στελέχη του, τις υπηρεσίες των οποίων στερείται, οι οποίες (δαπάνες) δεν περιλαμβάνονται στον υπολογισμό αυτό» και απέρριψε με την προαναφερόμενη αιτιολογία τους ισχυρισμούς του εκκαλούντος, με τους οποίους αμφισβητείτο το ύψος του καταλογισθέντος σε βάρος του ποσού σε σχέση με την πραγματική ζημία του Δημοσίου από την πρόωρη αποχώρησή του από το στράτευμα. Ενόψει όμως των προβληθέντων κατ' έφεση ισχυρισμών του εκκαλούντος σχετικά με το ύψος της ζημίας του Δημοσίου βάσει των προσκομισθέντων στοιχείων, το δικάσαν Τμήμα όφειλε να ερευνήσει αν κατά την επιβολή του επίδικου διοικητικού μέτρου τηρήθηκε μια δίκαιη ισορροπία μεταξύ των δικαιωμάτων αυτού και του δημοσίου συμφέροντος που υπηρετούν οι σχετικές διατάξεις (πρβλ. αποφ. ΕΔΔΑ της 4.6.2015, *Χίτος* κατά Ελλάδα, παρ. 101 επ., της 5.7.2007, *Λιοναράκης* κατά Ελλάδα, παρ. 46) και, ειδικότερα, να σταθμίσει αφενός μεν την πραγματική ζημία του Δημοσίου, δηλαδή τα άμεσα και έμμεσα λειτουργικά κόστη της Σχολής ανά σπουδαστή, τις δαπάνες μισθοδοσίας και ασφάλισης του εκκαλούντος και ήδη αναιρεσείοντος, αφετέρου δε την αποτίμηση του οφέλους που αυτός απέκτησε (επαγγελματική ασφάλεια, μισθός, κοινωνική ασφάλιση), σε συνάρτηση και με την προσωπική και την οικονομική του κατάσταση. Τα μεγέθη αυτά, τα οποία συνιστούν τα πλέον πρόσφορα στοιχεία για την εύρεση, έστω κατά προσέγγιση, της ζημίας του Δημοσίου και για τη διάγνωση της τήρησης της δίκαιης ισορροπίας μεταξύ των δικαιωμάτων του αναιρεσείοντος και του δημοσίου συμφέροντος, είναι μεν δυσχερές να προσδιορισθούν στο επίπεδο της γενικής και αφηρημένης νομοθετικής ρύθμισης - παραδοχή που δικαιολογεί την κατ' αρχήν συμβατότητα της επίμαχης ρύθμισης προς την αρχή της αναλογικότητας και το άρθρο 1 του (πρώτου) Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. - δεν είναι, όμως, κατά κοινή πείρα, ανέφικτο να προσδιορισθούν σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση. Στο πλαίσιο αυτό, το Τμήμα, ερμηνεύοντας το άρθρο 96 της Δικονομίας του Ελεγκτικού Συνεδρίου (π.δ/τος 1225/1981) περί της επίρριψης σε κάθε διάδικο του βάρους απόδειξης των πραγματικών ισχυρισμών του (παρ. 1), σε περίπτωση δε τεκμηρίου, σ' αυτόν που βλάπτεται από την εφαρμογή του (παρ. 2), υπό το φως των άρθρων 20 παρ.

1 του Συντάγματος και 6 της Ε.Σ.Δ.Α. και της από αυτά απορρέουσας αρχής της ισότητας των όπλων, όφειλε να διατάξει περαιτέρω αποδείξεις επιρρίπτοντας σε κάθε διάδικο το βάρος να προσκομίσει τα στοιχεία που εμπίπτουν στη σφαίρα γνώσης εκάστου (πρβλ. ΕΔΔΑ αποφ. της 9.6.2005 Fadeyeva κατά Ρωσίας, παρ. 79, Aktas κατά Τουρκίας, παρ. 272). Κατ' ακολουθίαν όσων προεκτέθηκαν, εσφαλμένως απορρίφθηκαν με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση με την ανωτέρω αιτιολογία οι ισχυρισμοί του εκκαλούντος και ήδη αναιρεσιέοντος που αφορούσαν στο ύψος του καταλογισθέντος σε βάρος του ποσού και πρέπει, κατά παραδοχή του βασίμως προβαλλόμενου σχετικού λόγου αναίρεσης, να ανααιρεθεί η 3492/2014 απόφαση του V Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, περαιτέρω δε πρέπει να αναπεμφθεί η υπόθεση στο ίδιο (αρμόδιο) Τμήμα για να επανεξετασθεί, καθόσον χρειάζεται διερεύνηση κατά το πραγματικό της μέρος (άρθρα 116 του π.δ/τος 1225/1981 και 87 παρ. 4 του κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013 Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο). Η γνώμη όμως αυτή δεν εκράτησε.

24. Τέλος, προβάλλεται εσφαλμένη ερμηνεία ή πλημμελής εφαρμογή του διέποντος την επίδικη υπόθεση νόμου, υπό την έννοια ότι η στρατιωτική εκπαίδευση του αναιρεσιέοντος αξιοποιείται στο πλαίσιο των καθηκόντων του ως δημοτικού αστυνομικού, άλλως ζητείται να συνεκτιμηθεί και να μειωθεί ο επίδικος καταλογισμός.

25. Στο π.δ/γμα 135/2006 «Σύστημα πρόσληψης ειδικού ένστολου προσωπικού της Δημοτικής Αστυνομίας και τρόπος εκπαίδευσης αυτού» (Α' 153), ορίζεται στο άρθρο 10 ότι «1. Οι επιτυχόντες ... καλούνται ... να παρουσιασθούν για εκπαίδευση ... Η εκπαίδευση πραγματοποιείται...και διαρκεί έξι (6) μήνες, εκ των οποίων οι τέσσερις (4) μήνες αποτελούν θεωρητική εκπαίδευση και οι δύο (2) μήνες πρακτική εκπαίδευση ... 4. Το ειδικό ένστολο προσωπικό της Δημοτικής Αστυνομίας μπορεί να στέλλεται για επιμόρφωση με εντολή και δαπάνες του οικείου ΟΤΑ και σε Σχολές των Ενόπλων Δυνάμεων ...». Από τις ανωτέρω διατάξεις, δεν μπορεί να συναχθεί ότι το Δημόσιο δεν υφίσταται ζημία λόγω της πρόωρης αποχώρησης στρατιωτικού, όταν αυτός, όπως στην προκειμένη περίπτωση, διορίζεται ως δημοτικός αστυνομικός σε Δήμο και, συνεπώς, κατά τους ισχυρισμούς του, συνεχίζει να παρέχει υπηρεσίες στο κοινωνικό σύνολο, αξιοποιώντας την εκπαίδευση που έλαβε κατά τη φοίτησή του σε στρατιωτική παραγωγική σχολή. Ο Στρατός Ήεράς και η Δημοτική Αστυνομία αποτελούν οργανισμούς με διαφορετική αποστολή που προϋποθέτει διαφορετική εκπαίδευση ώστε η υπηρεσία σ' αυτούς να μη δύναται να εξομοιωθεί. Εξ άλλου, η πρόβλεψη της δυνατότητας εκπαίδευσης του ειδικού ένστολου προσωπικού της Δημοτικής Αστυνομίας σε σχολές των Ενόπλων Δυνάμεων δεν δύναται να εξομοιώσει τα Α.Σ.Ε.Ι. με τις σχολές της Δημοτικής Αστυνομίας, ούτε να αναίρεσει το γεγονός ότι

με την παραίτηση του αναιρεσειόντος οι Ένοπλες Δυνάμεις αποστερήθηκαν προσωπικό που είχε λάβει ειδική στρατιωτική εκπαίδευση για την άμυνα της χώρας.

26. Κατά τη γνώμη των Συμβούλων Ευαγγελίας - Ελισάβετ Κουλουμπίνη και Ευφροσύνης Παπαθεοδώρου, κατά το δικαστικό έλεγχο της συμβατότητας ή μη του επίδικου διοικητικού μέτρου προς τη συνταγματική αρχή της αναλογικότητας, και συναφώς της τήρησης ή μη της επιβαλλόμενης από τις υπερνομοθετικής ισχύος διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 2 της Ε.Σ.Δ.Α. και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου αυτής δίκαιης ισορροπίας μεταξύ των δικαιωμάτων του καταλογιζόμενου και του δημοσίου συμφέροντος που υπηρετούν οι σχετικές διατάξεις, δεν αρκεί μία γενική και αφηρημένη (in abstracto) κρίση σε επίπεδο νομοθετικής ρύθμισης. Αντίθετα, απαιτείται, σε τελευταίο στάδιο, αιτιολογημένη κάθε φορά (in concreto) κρίση σχετικά με το εάν το ποσό που καταλογίζεται σε βάρος του αποχωρούντος στρατιωτικού, με βάση το ως άνω -σύμφωνο, άλλωστε, με την αρχή της αναλογικότητας και τη διάταξη του άρθρου 4 παρ. 2 της Ε.Σ.Δ.Α. (βλ. αποφ. ΕΔΔΑ της 4.6.2015 Χίτος κατά Ελλάδα, σκ. 94-100)- αντικειμενικό σύστημα υπολογισμού της σχετικής αποζημίωσης, συναρτώμενο με τον εναπομείναντα χρόνο μη εκπλήρωσης της ανειλημμένης υποχρέωσης παραμονής του στο στράτευμα, τελεί σε εύλογη σχέση με την ωφέλεια του ανωτέρω από τη φοίτησή του στη Στρατιωτική Σχολή και την εν συνεχεία υπηρεσία στο Σώμα, αλλά και την πρόωρη αποχώρησή του από αυτό, σε συνάρτηση και με την προσωπική και οικονομική του κατάσταση, καθώς και τυχόν άλλες κρίσιμες περιστάσεις της επίδικης υπόθεσης, έτσι ώστε να διασφαλίζεται ότι δεν επιβάλλεται στον καταλογιζόμενο ένα δυσανάλογο βάρος (πρβλ. αποφ. ΕΔΔΑ της 4.2.2016 Λαζαρίδης κατά Ελλάδα, σκ. 17 επ., της 4.6.2015 Χίτος κατά Ελλάδα, σκ. 101 επ., της 7.5.2013 Κουφάκη και ΑΔΕΔΥ κατά Ελλάδος, σκ. 42). Στην προκειμένη περίπτωση, το δικάσαν Τμήμα, κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 33 του ν. 3883/2010, καθώς και 25 παρ. 1 του Συντάγματος, 4 παρ. 2 της Ε.Σ.Δ.Α. και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου αυτής, δεν προέβη, ενόψει και των ανωτέρω ισχυρισμών του αναιρεσειόντος, σε in concreto στάθμιση ως προς το εάν το ποσό που καταλογίσθηκε σε βάρος του τελεί σε εύλογη σχέση με το όφελος αυτού από τη φοίτηση στη Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων και την υπηρεσία του στο Σώμα, αλλά και την πρόωρη αποχώρησή του από αυτό, σε συνάρτηση και με το νεαρόν της ηλικίας του, και την εν γένει προσωπική και οικονομική του κατάσταση, καθώς και την απρόοπτη και ραγδαία πτωτική μεταβολή των οικείων μισθολογικών δεδομένων συνεπεία της πρωτοφανούς δημοσιονομικής κρίσης. Και τούτο, προκειμένου να διαπιστώσει εάν τηρήθηκε στη συγκεκριμένη περίπτωση μία δίκαιη ισορροπία μεταξύ της ελευθερίας της εργασίας και των περιουσιακών

δικαιωμάτων του αναιρεσιόντος αφενός και του δημοσίου συμφέροντος αφετέρου.

27. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η υπό κρίση αίτηση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη στο σύνολό της.

28. Απορριπτομένης της αιτήσεως αναιρέσεως, πρέπει να διαταχθεί η κατάπτωση του κατατεθέντος για την άσκησή της παραβόλου υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου (άρθρο 73 παρ. 4 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο ν. 4129/2013, Α' 52).

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την αίτηση.
Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 13 Μαρτίου 2019.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΑΡΜΑΣ

ΑΡΓΥΡΩ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ

Δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στις 12 Μαΐου 2020.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΑΡΜΑΣ

ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ